

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 26104/2023
06.12.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александра Закић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бранислав Ћирић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Крагујевцу Гж2 38/23 од 15.05.2023. године, у седници већа одржаној 06.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Крагујевцу Гж2 38/23 од 15.05.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Крагујевцу Гж2 38/23 од 15.05.2023. године, као недозвољена.

Образложење

Решењем Основног суда у Крагујевцу П2 651/21 од 13.12.2022. године, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 80.625,00 динара.

Решењем Вишег суда у Крагујевцу Гж2 38/23 од 15.05.2023. године, преиначено је решење првостепеног суда тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове.

Против решења донетог у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23) у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник Републике Србије“ број 10/23), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној.

По оцени Врховног суда у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је одлука о трошковима парничног поступка коју суд доноси на основу успеха парничних странака и предузетих радњи у поступку у сваком конкретном предмету применом процесних закона, а неправилна примена прописаног закона представља битну повреду одредаба парничног поступка која није разлог за изјављивање посебне ревизије.

Сходно изнетом, Врховни суд сматра да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Према члану 28. ЗПП када је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним овим Законом, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев. Дакле, право на ревизију се у смислу цитиране одредбе оцењује са становишта главног потраживања, а не спорених потраживања у која спадају и трошкови поступка.

Будући да се изјављеном ревизијом побија одлука о трошковима поступка која у конкретном случају не чини главни захтев, то ревизија није дозвољена.

На основу изложеног применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу дугом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**